

Arrest

nr. 231 483 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Isa Khan, gelegen in de onmiddellijk omgeving van de stad Kunduz in de gelijknamige provincie. U bent Pashtoun van origine. U was 14 jaar toen u voor het eerst naar school bent gegaan. U hielp ook uw broer in zijn

bandencentrale in Kunduz stad. U bent ongehuwd en verklaart bij uw aankomst in België 16 jaar oud te zijn.

Uw vader was reeds lange tijd werkzaam bij de misdaadafdeling van de overheid. Uw oudere broer had een bandencentrale in Kunduz stad, waar u ook zelf regelmatig meehielp. Vijf maand voor uw vertrek uit Afghanistan had de taliban aan de mullah van het dorp laten weten dat uw vader zijn job bij de overheid diende te stoppen. Uw vader hield geen rekening met deze boodschap en bleef verder werken. Enige tijd later kwam de taliban langs bij uw broer om een auto te laten herstellen. De politie was deze mannen op het spoor en viel binnen in de zaak van uw broer. De wagen werd in beslag genomen en de talibanleden werden gearresteerd. Twee dagen later kreeg u thuis nachtelijk bezoek van de taliban, die op zoek waren naar uw vader en uw broer. Omdat uw vader en uw broer die nacht op bezoek was bij kennissen, vertrokken de talibanleden opnieuw. Een twintigtal dagen later waren jullie met het voltallige gezin op de terugweg van een bruiloft, die had plaatsgevonden in het Pamirhotel in het centrum van de stad Kunduz, toen jullie auto in een hinderlaag van de taliban terecht kwam. Uw zus en uw broer werden doodgeschoten en uw vader raakte gewond. De politie bracht uw vader en de lichamen van uw broer en zus naar het ziekenhuis. Toen uw vader vijftien tot twintig dagen na het incident het ziekenhuis verliet, besloot hij om met uw moeder en u te verhuizen naar Kunduz stad. Drie maanden later, de vierde of de vijfde dag na Eid, kwam de taliban op een nacht naar uw huis in Kunduz en namen zowel u als uw vader mee. Toen u aankwam in een huis, werden uw vader en u van elkaar gescheiden. De volgende dag viel de politie binnen in het huis en werd u bevrijd. U keerde terug naar uw moeder. Van uw vader heeft u sinds dat moment niets meer vernomen. Uw moeder besloot dat u Afghanistan diende te verlaten en schakelde een vriend van uw vader in om de reis te organiseren. U kwam na een reis van anderhalve maand aan in België op 8 december 2015 en vroeg asiel aan op 4 januari 2016. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Ter staving van uw identiteit legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer.

Op 25 september 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof werd gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban, het profiel en de ontvoering van uw vader door de taliban. Wat betreft het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van veralgemeend willekeurig geweld in uw streek van herkomst zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, werd geoordeeld dat u door een gebrek aan medewerking met de asielprocedure het niet mogelijk maakte om een zicht te vormen op eventuele vestigingsalternatieven. U legde namelijk geen eenduidige verklaringen af over de plaats waar u geboren bent, alsook werd er geen geloof gehecht aan het door u aangemeten profiel van laaggeschoolde minderjarige. U ging in beroep tegen deze beslissing, en op 29 maart 2019 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft uw voorgehouden vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, dient vooraleerst aangestipt te worden dat u de motieven van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet betwistte in het kader van uw beroep. Omdat u de motieven niet betwistte en omdat de motieven van het CGVS steun vonden in de stukken van het administratief dossier oordeelde de RvV dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De motieven van het CGVS kunnen daarom integraal hernomen worden:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 22 maart 2016 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de

artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 11 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Gezien deze leeftijdsbepaling is het frappant dat u zich bij uw inschrijving aan de Belgische asielinstanties op 4 januari 2016 voordeed als zestienjarige (zie inschrijvingsfiche Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)), maar liefst zes jaar jonger dan uw werkelijke leeftijd. Gezien het grote verschil tussen uw opgegeven en uw werkelijke leeftijd dient er vastgesteld te worden dat u de asielinstanties in ernstige mate hebt getracht te misleiden. Of u 16 dan wel 22,5 jaar oud bent, bepaalt immers in grote mate uw levensomstandigheden als uw beleving van bepaalde gebeurtenissen. Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara, aangezien die onterecht aangeeft dat u 17 jaar oud was op 28 sunbula 1394 Afghaanse kalender (AK), 19 september 2015 Gregoriaanse kalender (GK). Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Ook dient te worden opgemerkt dat u beweert geboren te zijn in het dorp Isa Khan (gehoorverslag CGVS, dd. 31/08/2017, p. 3-4), hoewel op uw taskara staat dat u bent geboren in het dorp Gor Tapa (CGVS, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd zegt u dat uw vader dit misschien zo heeft gezegd (CGVS, p. 11). Nochtans verklaarde u bij uw inschrijving zelf ook geboren te zijn in het dorp Kortepa (Gor Tapa). Bij het invullen van uw identiteitsgegevens op de DVZ weet u dit echter nog aan een vergissing van uzelf (verklaring DVZ, dd. 3/5/2016, vraag 5), terwijl u uw foutief gestelde geboorteplaats op het gehoor van het CGVS dan weer weet aan een fout van de tolk (CGVS, p. 4). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en uiteenlopende verklaringen aflegt over uw geboorteplaats ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid in zeer sterke mate.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de vervolgingsfeiten uit uw asielrelaas, met name de dood van uw broer en uw zus en de ontvoering van uw vader door de taliban niet geloofwaardig zijn.

U bent er vooreerst niet in geslaagd het profiel van uw vader geloofwaardig te maken. Gezien u dit profiel als een van de oorzaken van uw problemen aanziet, worden door deze vaststelling ook uw problemen als ongeloofwaardig beschouwd (CGVS, p. 11). U bezit immers een manifest gebrek aan basiskennis over het werk dat uw vader verrichte. Zo vertelt u dat hij een job had bij de overheid, maar voegt u er onmiddellijk aan toe niet exact te weten welke job (CGVS, p. 5), u vermoedt enkel dat hij bij de 'misdadsectie' aan de slag was. Hierbij houdt uw kennis klaarblijkelijk op, zagezegd omdat hij niets vertelde over zijn job, en hij jullie ook niet toestond om vragen erover te stellen (CGVS, p. 5). U weet zelfs niet te zeggen waar exact in de stad hij werkzaam was (CGVS, p. 5). Ook weet u geen enkele collega op te noemen. Zelfs nadat de taliban de mullah van het dorp had aangesproken over de geheime job van uw vader, stelde u zich hier blijkbaar als volwassen zoon geen enkele bijkomende vraag over, aangezien uw vader zei om geen interesse te betonen in dergelijke zaken (CGVS, p. 5-6). Zelfs nu uw vader reeds bijna twee jaar spoorloos is verdwenen, uw broer en zus gedood werden en u het land hebt moeten uitvluchten, is er geen enkel contact geweest met iemand van zijn werk, zogenaamd omdat ook uw moeder niet wist waar uw vader werkte (CGVS, p. 6 & p. 11). Vreemd is ook dat u denkt dat uw vader terug naar zijn werk ging gaan nadat twee kinderen van hem waren gedood en hijzelf in het ziekenhuis was beland (CGVS, p. 11 & p. 16), omdat hij regelmatig aan de telefoon ging en naar de bazaar ging. Enige concrete elementen heeft u echter niet om uw vermoeden te staven, wat gezien de door u geschetste context weinig aannemelijk is. Verwacht mag worden dat u toch over meer informatie zou beschikken nadat jullie eerst de mullah over de job van uw vader had horen praten, jullie thuis reeds werden geconfronteerd met de taliban, jullie wagens onder vuur werd genomen en daarbij gezinsleden werden gedood en jullie tot slot ook naar de stad dienden te verhuizen. Het complete gebrek aan kennis en ook maar enige interesse over de job van uw vader, ondermijnt dan ook ten stelligste uw profiel als zoon te zijn van iemand die werkzaam was voor de Afghaanse overheid in Kunduz en daardoor problemen kreeg met de taliban.

Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de onverschillige reactie van uw vader naar aanleiding van de opeenvolgende gebeurtenissen. Van iemand die – zo denkt u toch – werkzaam was bij de misdadafdeling van de overheid, mag immers verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om zijn gezin in de meest veilige omstandigheden te laten leven, hetgeen hier overduidelijk niet aan de orde is. Toen de mullah de boodschap van de taliban overbracht waarbij ze zeiden dat uw vader moest stoppen met zijn job, deed hij dit niet aangezien hij niet wist wat hij anders moest doen (CGVS, p. 5). Toen hij, nadat de taliban uw vader en broer waren komen zoeken bij jullie

thuis, op de hoogte werd gebracht dat er talibs waren opgepakt in de bandencentrale van zijn zoon, zei hij dat hij het had begrepen, om het vervolgens te vergeten (CGVS, p. 13-14). En gevraagd welke maatregelen uw vader nam toen ook nog eens de taliban 's nachts op zoek waren naar hem en uw broer, zegt u dat hij niets deed en het misschien niet serieus nam omdat jullie in het dorp waren (CGVS, p. 14). U voegt er zelfs aan toe dat hij misschien dacht dat ze u in de stad wel schade zouden kunnen aanbrengen, hetgeen haaks staat op het feit dat hij na de dood van uw broer en uw zus besloot zijn gezin in de stad onder te brengen (CGVS, p. 11). Ook is het opmerkelijk dat hij in deze omstandigheden, waarin zowel hij als zijn familie duidelijk in het vizier van de taliban zijn gekomen, toch beslist om zonder veel maatregelen met het hele gezin naar een bruiloft te trekken in Kunduz centrum (CGVS, p. 11). De gelaten en ondoordachte reacties van uw vader ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u gestelde problemen met de taliban.

De verschillende talibanbedreigingen op zich heeft u evenmin geloofwaardig weten te maken. Zo is het weinig waarschijnlijk dat u niet weet of de leden van de taliban, die door de politie in de winkel van uw broer werden opgepakt, reeds eerder in de shop van uw broer waren geweest (CGVS, p. 12). Het feit dat u het niet nodig vond om dit aan uw broer te vragen, is geen plausible verklaring gezien de gegeven omstandigheden. Bovendien is het ook niet geloofwaardig dat uw broer heeft nagelaten om uw vader in te lichten dat de politie in zijn bandencentrale enkele talibanleden had opgepakt en hun wagen in beslag had genomen (CGVS, p. 13). Uw verklaringen als zijnde dat uw broer 'misschien dacht dat het iets simpel was', of dat 'hij het zich misschien niet meer herinnerde', kunnen vanzelfsprekend niet als plausible verklaringen gelden, gezien de ernst van de situatie enerzijds en het vermoeden van de job van uw vader voor de misdaadpolitie anderzijds (CGVS, p. 13). Nog vreemder is vervolgens de reactie van uw vader op het moment dat hem werd verteld dat de taliban 's nachts naar zijn huis waren gekomen, op zoek naar hem en zijn zoon, en hem vervolgens verteld werd welk incident zich had afgespeeld in de winkel. Hij zei immers 'dat hij het had begrepen', waarna hij het onmiddellijk opnieuw vergat (CGVS, p. 14). Van iemand die zijn hele leven werkzaam was voor de overheid, en hier zelfs een geheime functie bekleedde in wellicht de misdaadcel, mag verwacht worden dat hij op een andere manier zou reageren op de verschillende talibanbedreigingen. De zeer vreemde en gelaten reacties van u, uw broer en vader, ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven.

Tot slot is het allerm minst geloofwaardig te noemen dat zowel u, uw moeder, als uw verre neef die momenteel voor uw moeder zorgt, tot op de dag van uw gehoor geen enkele poging hebben ondernomen om iets van nieuws over uw ontvoerde vader te verkrijgen. Gevraagd wat uw familie heeft ondernomen om uw vader te vinden, antwoordt u dat er alleen uw moeder is en zij niets kan doen, en dat bovendien uw vader door de taliban is meegenomen en sowieso niemand daartegen iets kan doen (CGVS, p. 6). Vreemd is de vaststelling dat ook uw verre neef, waarbij uw moeder momenteel woont, niets ondernomen lijkt te hebben, aangezien in zulke gevallen toch niemand iets kan doen (CGVS, p. 7). Ook al kan er niets tegen de taliban worden ondernomen, het is wel niet ernstig dat uw moeder of uw verre neef niet naar de autoriteiten zouden zijn gestapt om hulp te vragen of ten minste te achterhalen wat de werkzaamheden van uw vader waren. Gezien u zegt dat uw vader een job had bij de overheid, maar niet weet welke job (CGVS, p. 5) en jullie problemen er onder meer kwamen door die job (CGVS, p. 11), mag worden verwacht dat de overlevenden van uw familie dan ook eindelijk eens willen achterhalen wat de daadwerkelijke oorzaak was waarom jullie geïnterviewd werden. Ook uw desinteresse en gelatenheid om het te achterhalen, eens in veiligheid in België is frappant. Gevraagd of er collega's van uw vader zelf contact hebben opgenomen met uw moeder, geeft u toe het niet te hebben gevraagd (CGVS, p. 19), en op de vraag of uw familie iets heeft ondernomen om uw vader terug te vinden, antwoordt u in dezelfde zin dat u het niet weet en vervolgens dat ze niets hebben gedaan (CGVS, p. 19). Uw totaal onverschillige en ongeïnteresseerde houding over de oorzaak en de huidige situatie van uw ontvoerde vader, ondermijnt eens te meer de waarachtigheid van de gebeurde feiten. Daarnaast is het opmerkelijk dat u niets van informatie heeft over wat er na uw vertrek is gebeurd met de bandencentrale van uw vermoorde broer, opnieuw omdat u het niet heeft gevraagd en u er geen aandacht op heeft gevestigd (CGVS, p. 12). Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielaanpak. Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de situatie omtrent zijn problemen in zijn land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, was de Raad van oordeel dat de vaststelling van het Commissariaat-generaal omtrent een gebrek aan medewerking met de procedure waardoor er geen zicht was op de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief, niet aan de orde was omdat uit de bestreden beslissing niet kon worden afgeleid op basis van welke objectieve vaststellingen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde de stad Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie, een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker inhoudt. Evenmin bleek welke persoonlijke omstandigheden desgevallend in rekening dienden te worden genomen om tot dit oordeel te komen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Informatie specifiek over uw voorgehouden regio van herkomst werd toegevoegd aan het dossier.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de

nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Om dezelfde redenen maakt u het evenmin mogelijk om in te schatten of er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, d.d. 30/08/2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel van laaggeschoolde minderjarige.

Zoals eerder aangehaald kan er allerminst geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden leeftijd (zie supra). Terwijl u bij uw asielaanvraag stelde zestien jaar oud te zijn, heeft uw taskara aan dat u zeventien jaar oud was rond het moment van uw vertrek uit Afghanistan en stelde de dienst Voogdij dat u 22,5 jaar bent met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Hoewel hier meermaals mee geconfronteerd, blijft u bij de door u opgegeven leeftijd, en verwijst u zelf naar uw taskara (CGVS, p. 3), waarvan de info zoals aangegeven niet strookt met uw initiële verklaring bij uw inschrijving.

Hieraan gekoppeld legt u bovendien tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen af over uw behaalde scholingsgraad. Zo beweerde u tijdens uw verklaring bij de DVZ dat u tot de zesde graad naar school bent geweest (verklaring DVZ, vraag 11), uw dagen dan ook voornamelijk op school spendeerde maar ook soms uw broer hielp in de bandencentrale (verklaring DVZ, vraag 12). Ook deze verklaringen spreekt u tegen tijdens uw gehoor op het CGVS. U beweert dat u nooit verklaard heeft tot de zesde graad naar school geweest te zijn, maar stelt dat u ook bij de DVZ verklaarde slechts anderhalf jaar school te hebben gelopen, waarbij u de vierde graad zou hebben beëindigd en nog de helft van de vijfde graad zou hebben gevolgd (CGVS, p. 3). Echter, het louter ontkennen van een vorige verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien werden uw verklaringen na het invullen van de Vragenlijst CGVS en de Verklaring DVZ u ook voorgelezen in het Pashtou en door u als goedgekeurd werden ondertekend (Vragenlijst, p. 2; Verklaring DVZ, pagina 11). Ook haalde u deze bedenkingen niet aan bij aanvang van uw gehoor op het CGVS, nadat u daar de kans toe werd gegeven (CGVS, p. 2). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen.

Wanneer u vervolgens gevraagd wordt vanaf welke leeftijd u precies naar school bent gegaan – gezien de vierde graad voornamelijk bevolkt wordt door negenjarigen, beweert u dit niet meer te weten, aangezien het lange tijd geleden was (CGVS, p. 7). Hoewel u zelf verklaart tot uw vertrek uit Afghanistan school te hebben gelopen (CGVS, p. 7), mag verwacht worden dat u op deze eenvoudige vraag een antwoord zou weten te geven. De vaststelling dat u dit opnieuw niet wenst kenbaar te maken, toont alweer aan dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op enerzijds uw leeftijd en anderzijds uw scholingsgraad. Wanneer dan wordt gevraagd waarom u pas op latere leeftijd naar school bent gegaan, kunt u ook hier geen geloofwaardige verklaring op geven. U beweert dat u niet geïnteresseerd was en dat uw moeder u pas op latere leeftijd heeft gedwongen om te gaan (CGVS, p. 8), om te leren lezen en schrijven. Aangezien u zelf ook benadrukt dat kinderen in Afghanistan sneller met school starten (CGVS, p. 8), is het uiterst vreemd dat men in Afghanistan pas vanaf de vierde graad zou starten met het leren lezen en schrijven. Dit zeker in het licht van uw effectieve leeftijd. Aangezien u pas anderhalf jaar voor uw vertrek in 2015 bent gestart met school, moet u toen al meerderjarig zijn geweest, waardoor de door u geschetste korte schoolcarrière uiterst ongeloofwaardig overkomt. In die context is het dan ook niet geloofwaardig dat u naast uw korte schoolloopbaan niets speciaals heeft gedaan, buiten het zitten bij uw broer in de bandencentrale (CGVS, p. 8). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw vooropgestelde leeftijd en aan uw korte schoolcarrière, mag van een volwassen man worden verwacht dat die meer over zijn dagelijkse taken, werkzaamheden en (over)leven in Afghanistan zou kunnen vertellen. Het is eveneens niet geloofwaardig dat een volwassen man in een overlevingscultuur als die in Afghanistan amper zou hoeven te werken. Zelfs wanneer u geconfronteerd bent met uw daadwerkelijke leeftijd en ongeloofwaardige schoolloopbaan, stelt u dat u eerlijk was over alles wat u heeft verteld (CGVS, p. 20).

Tot slot bent u zelfs niet éénduidig over de plaats waar u geboren bent, waardoor uw geloofwaardigheid over uw identiteit en profiel andermaal wordt ondermijnd. Zo verklaart u, zoals eerder reeds gemeld, bij uw inschrijving bij de DVZ dat u in Kortepa (Gor Tapa) bent geboren, de geboorteplaats die ook op uw

taskara vermeld staat, maar wijzig u, tijdens het invullen van uw 'verklaring DVZ', uw geboorteplaats naar het dorp Isa Khan, omdat u zich zogezegd aanvankelijk had vergist (verklaring DVZ, vraag 5). Naast het feit dat het totaal ongeloofwaardig is dat een volwassen jongeman zich vergist van geboorteplaats op een moment dat hij bij de officiële instanties een asielaanvraag indient, is het ook opmerkelijk dat u deze initiële vergissing tijdens uw gehoor op het CGVS beweert nooit te hebben gesproken over Kortepa (Gor Tapa) en de fout misschien te wijten is aan de tolk (CGVS, p. 3-4). Dat Gor Tapa eveneens op uw taskara staat als geboorteplaats, steekt u dan weer op uw vader (CGVS, p. 11). Het is duidelijk dat u het CGVS geen inzage wenst te bieden noch op uw leeftijd, noch op uw scholingsgraad of professionele loopbaan, noch op uw geboorteplaats. Eveneens werd er geen geloof gehecht aan het door u beweerde profiel van uw vader.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel van amper geschoolde minderjarige. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De door u neergelegde taskara kan aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen, gezien dit document reeds werd aangehaald om uw ongeloofwaardigheid aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Als enige middel voert verzoeker de schending aan van “ art 1^e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 tevens schending van art. 48/4 Vr.W. en van artikel 62 Vr.W. houdende schending van de materiële motiveringsplicht, en schending van het zorgvuldheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van art. 48/6 Vr.W.”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…) Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft uw voorgehouden vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, dient vooraleerst aangestipt te worden dat u de motieven van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet betwistte in het kader van uw beroep. Omdat u de motieven niet betwistte en omdat de motieven van het CGVS steun vonden in de stukken van het administratief dossier oordeelde de RvV dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De motieven van het CGVS kunnen daarom integraal hernomen worden:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 22 maart 2016 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 11 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Gezien deze leeftijdsbepaling is het frappant dat u zich bij uw inschrijving aan de Belgische asielinstanties op 4 januari 2016 voordeed als zestienjarige (zie inschrijvingsfiche Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)), maar liefst zes jaar jonger dan uw werkelijke leeftijd. Gezien het grote verschil tussen uw opgegeven en uw werkelijke leeftijd dient er vastgesteld te worden dat u de asielinstanties in ernstige mate hebt getracht te misleiden. Of u 16 dan wel 22,5 jaar oud bent, bepaalt immers in grote mate uw levensomstandigheden als uw beleving van bepaalde gebeurtenissen. Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara, aangezien die onterecht aangeeft dat u 17 jaar oud was op 28 sunbula 1394 Afghaanse kalender (AK), 19 september 2015 Gregoriaanse kalender (GK). Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Ook dient te worden opgemerkt dat u beweert geboren te zijn in het dorp Isa Khan (gehoorverslag CGVS, dd. 31/08/2017, p. 3-4), hoewel op uw taskara staat dat u bent geboren in het dorp Gor Tapa (CGVS, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd zegt u dat uw vader dit misschien zo heeft gezegd (CGVS, p. 11). Nochtans verklaarde u bij uw inschrijving zelf ook geboren te zijn in het dorp Kortepa (Gor Tapa). Bij het invullen van uw identiteitsgegevens op de DVZ weet u dit echter nog aan een vergissing van uzelf (verklaring DVZ, dd. 3/5/2016, vraag 5), terwijl u uw foutief gestelde geboorteplaats op het gehoor van het CGVS dan weer weet aan een fout van de tolk (CGVS, p. 4). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en uiteenlopende verklaringen aflegt over uw geboorteplaats ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid in zeer sterke mate.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de vervolgingsfeiten uit uw asielrelaas, met name de dood van uw broer en uw zus en de ontvoering van uw vader door de taliban niet geloofwaardig zijn.

U bent er vooreerst niet in geslaagd het profiel van uw vader geloofwaardig te maken. Gezien u dit profiel als een van de oorzaken van uw problemen aanziet, worden door deze vaststelling ook uw problemen als ongeloofwaardig beschouwd (CGVS, p. 11). U bezit immers een manifest gebrek aan basiskennis over het werk dat uw vader verrichte. Zo vertelt u dat hij een job had bij de overheid, maar

voegt u er onmiddellijk aan toe niet exact te weten welke job (CGVS, p. 5), u vermoedt enkel dat hij bij de 'misdadsectie' aan de slag was. Hierbij houdt uw kennis klaarblijkelijk op, zagezegd omdat hij niets vertelde over zijn job, en hij jullie ook niet toestond om vragen erover te stellen (CGVS, p. 5). U weet zelfs niet te zeggen waar exact in de stad hij werkzaam was (CGVS, p. 5). Ook weet u geen enkele collega op te noemen. Zelfs nadat de taliban de mullah van het dorp had aangesproken over de geheime job van uw vader, stelde u zich hier blijkbaar als volwassen zoon geen enkele bijkomende vraag over, aangezien uw vader zei om geen interesse te betonen in dergelijke zaken (CGVS, p. 5-6). Zelfs nu uw vader reeds bijna twee jaar spoorloos is verdwenen, uw broer en zus gedood werden en u het land hebt moeten uitvluchten, is er geen enkel contact geweest met iemand van zijn werk, zogenaamd omdat ook uw moeder niet wist waar uw vader werkte (CGVS, p. 6 & p. 11). Vreemd is ook dat u denkt dat uw vader terug naar zijn werk ging gaan nadat twee kinderen van hem waren gedood en hijzelf in het ziekenhuis was beland (CGVS, p. 11 & p. 16), omdat hij regelmatig aan de telefoon ging en naar de bazaar ging. Enige concrete elementen heeft u echter niet om uw vermoeden te staven, wat gezien de door u geschetste context weinig aannemelijk is. Verwacht mag worden dat u toch over meer informatie zou beschikken nadat jullie eerst de mullah over de job van uw vader had horen praten, jullie thuis reeds werden geconfronteerd met de taliban, jullie wagens onder vuur werd genomen en daarbij gezinsleden werden gedood en jullie tot slot ook naar de stad dienden te verhuizen. Het complete gebrek aan kennis en ook maar enige interesse over de job van uw vader, ondermijnt dan ook ten stelligste uw profiel als zoon te zijn van iemand die werkzaam was voor de Afghaanse overheid in Kunduz en daardoor problemen kreeg met de taliban.

Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de onverschillige reactie van uw vader naar aanleiding van de opeenvolgende gebeurtenissen. Van iemand die – zo denkt u toch - werkzaam was bij de misdaadafdeling van de overheid, mag immers verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om zijn gezin in de meest veilige omstandigheden te laten leven, hetgeen hier overduidelijk niet aan de orde is. Toen de mullah de boodschap van de taliban overbracht waarbij ze zeiden dat uw vader moest stoppen met zijn job, deed hij dit niet aangezien hij niet wist wat hij anders moest doen (CGVS, p. 5). Toen hij, nadat de taliban uw vader en broer waren komen zoeken bij jullie thuis, op de hoogte werd gebracht dat er talibs waren opgepakt in de bandencentrale van zijn zoon, zei hij dat hij het had begrepen, om het vervolgens te vergeten (CGVS, p. 13-14). En gevraagd welke maatregelen uw vader nam toen ook nog eens de taliban 's nachts op zoek waren naar hem en uw broer, zegt u dat hij niets deed en het misschien niet serieus nam omdat jullie in het dorp waren (CGVS, p. 14). U voegt er zelfs aan toe dat hij misschien dacht dat ze u in de stad wel schade zouden kunnen aanbrengen, hetgeen haaks staat op het feit dat hij na de dood van uw broer en uw zus besloot zijn gezin in de stad onder te brengen (CGVS, p. 11). Ook is het opmerkelijk dat hij in deze omstandigheden, waarin zowel hij als zijn familie duidelijk in het vizier van de taliban zijn gekomen, toch beslist om zonder veel maatregelen met het hele gezin naar een bruiloft te trekken in Kunduz centrum (CGVS, p. 11). De gelaten en ondoordachte reacties van uw vader ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u gestelde problemen met de taliban.

De verschillende talibanbedreigingen op zich heeft u evenmin geloofwaardig weten te maken. Zo is het weinig waarschijnlijk dat u niet weet of de leden van de taliban, die door de politie in de winkel van uw broer werden opgepakt, reeds eerder in de shop van uw broer waren geweest (CGVS, p. 12). Het feit dat u het niet nodig vond om dit aan uw broer te vragen, is geen plausible verklaring gezien de gegeven omstandigheden. Bovendien is het ook niet geloofwaardig dat uw broer heeft nagelaten om uw vader in te lichten dat de politie in zijn bandencentrale enkele talibanleden had opgepakt en hun wagen in beslag had genomen (CGVS, p. 13). Uw verklaringen als zijnde dat uw broer 'misschien dacht dat het iets simpel was', of dat 'hij het zich misschien niet meer herinnerde', kunnen vanzelfsprekend niet als plausible verklaringen gelden, gezien de ernst van de situatie enerzijds en het vermoeden van de job van uw vader voor de misdaadpolitie anderzijds (CGVS, p. 13). Nog vreemder is vervolgens de reactie van uw vader op het moment dat hem werd verteld dat de taliban 's nachts naar zijn huis waren gekomen, op zoek naar hem en zijn zoon, en hem vervolgens verteld werd welk incident zich had afgespeeld in de winkel. Hij zei immers 'dat hij het had begrepen', waarna hij het onmiddellijk opnieuw vergat (CGVS, p. 14). Van iemand die zijn hele leven werkzaam was voor de overheid, en hier zelfs een geheime functie bekleedde in wellicht de misdaadcel, mag verwacht worden dat hij op een andere manier zou reageren op de verschillende talibanbedreigingen. De zeer vreemde en gelaten reacties van u, uw broer en vader, ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven.

Tot slot is het allerm minst geloofwaardig te noemen dat zowel u, uw moeder, als uw verre neef die momenteel voor uw moeder zorgt, tot op de dag van uw gehoor geen enkele poging

hebben ondernomen om iets van nieuws over uw ontvoerde vader te verkrijgen. Gevraagd wat uw familie heeft ondernomen om uw vader te vinden, antwoordt u dat er alleen uw moeder is en zij niets kan doen, en dat bovendien uw vader door de taliban is meegenomen en sowieso niemand daartegen iets kan doen (CGVS, p. 6). Vreemd is de vaststelling dat ook uw verre neef, waarbij uw moeder momenteel woont, niets ondernomen lijkt te hebben, aangezien in zulke gevallen toch niemand iets kan doen (CGVS, p. 7). Ook al kan er niets tegen de taliban worden ondernomen, het is wel niet ernstig dat uw moeder of uw verre neef niet naar de autoriteiten zouden zijn gestapt om hulp te vragen of ten minste te achterhalen wat de werkzaamheden van uw vader waren. Gezien u zegt dat uw vader een job had bij de overheid, maar niet weet welke job (CGVS, p. 5) en jullie problemen er onder meer kwamen door die job (CGVS, p. 11), mag worden verwacht dat de overlevenden van uw familie dan ook eindelijk eens willen achterhalen wat de daadwerkelijke oorzaak was waarom jullie geïnterviewd werden. Ook uw desinteresse en gelatenheid om het te achterhalen, eens in veiligheid in België is frappant. Gevraagd of er collega's van uw vader zelf contact hebben opgenomen met uw moeder, geeft u toe het niet te hebben gevraagd (CGVS, p. 19), en op de vraag of uw familie iets heeft ondernomen om uw vader terug te vinden, antwoordt u in dezelfde zin dat u het niet weet en vervolgens dat ze niets hebben gedaan (CGVS, p. 19). Uw totaal onverschillige en ongeïnteresseerde houding over de oorzaak en de huidige situatie van uw ontvoerde vader, ondermijnt eens te meer de waarachtigheid van de gebeurde feiten. Daarnaast is het opmerkelijk dat u niets van informatie heeft over wat er na uw vertrek is gebeurd met de bandencentrale van uw vermoorde broer, opnieuw omdat u het niet heeft gevraagd en u er geen aandacht op heeft gevestigd (CGVS, p. 12). Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relateert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de situatie omtrent zijn problemen in zijn land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend." (...).

Het voorgaande wordt niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.”

Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Er dient met andere woorden, ook rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, te worden nagegaan of verzoeker in zijn land van herkomst al dan niet over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden profiel, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, d.d. 30/08/2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel van laaggeschoolde minderjarige.

Zoals eerder aangehaald kan er allerminst geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden leeftijd (zie supra). Terwijl u bij uw asielaanvraag stelde zestien jaar oud te zijn, heeft uw taskara aan dat u zeventien jaar oud was rond het moment van uw vertrek uit Afghanistan en stelde de dienst Voogdij dat u 22,5 jaar bent met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Hoewel hier meermaals mee geconfronteerd, blijft u bij de door u opgegeven leeftijd, en verwijst u zelf naar uw taskara (CGVS, p. 3), waarvan de info zoals aangegeven niet strookt met uw initiële verklaring bij uw inschrijving.

Hieraan gekoppeld legt u bovendien tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen af over uw behaalde scholingsgraad. Zo beweerde u tijdens uw verklaring bij de DVZ dat u tot de zesde graad naar school bent geweest (verklaring DVZ, vraag 11), uw dagen dan ook voornamelijk op school spendeerde maar ook soms uw broer hielp in de bandencentrale (verklaring DVZ, vraag 12). Ook deze verklaringen spreekt u tegen tijdens uw gehoor op het CGVS. U beweert dat u nooit verklaard heeft tot de zesde graad naar school geweest te zijn, maar stelt dat u ook bij de DVZ verklaarde slechts anderhalf jaar school te hebben gelopen, waarbij u de vierde graad zou hebben beëindigd en nog de helft van de vijfde graad zou hebben gevolgd (CGVS, p. 3). Echter, het louter ontkennen van een vorige verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien werden uw verklaringen na het invullen van de Vragenlijst CGVS en de Verklaring DVZ u ook voorgelezen in het Pashtou en door u als goedgekeurd werden ondertekend (Vragenlijst, p. 2; Verklaring DVZ, pagina 11). Ook haalde u deze bedenkingen niet aan bij aanvang van uw gehoor op het CGVS, nadat u daar de kans toe werd gegeven (CGVS, p. 2). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen.

Wanneer u vervolgens gevraagd wordt vanaf welke leeftijd u precies naar school bent gegaan – gezien de vierde graad voornamelijk bevolkt wordt door negenjarigen, beweert u dit niet meer te weten, aangezien het lange tijd geleden was (CGVS, p. 7). Hoewel u zelf verklaart tot uw vertrek uit Afghanistan school te hebben gelopen (CGVS, p. 7), mag verwacht worden dat u op deze eenvoudige vraag een antwoord zou weten te geven. De vaststelling dat u dit opnieuw niet wenst kenbaar te maken, toont alweer aan dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op enerzijds uw leeftijd en anderzijds uw scholingsgraad. Wanneer dan wordt gevraagd waarom u pas op latere leeftijd naar school bent gegaan, kunt u ook hier geen geloofwaardige verklaring op geven. U beweert dat u niet geïnteresseerd was en dat uw moeder u pas op latere leeftijd heeft gedwongen om te gaan (CGVS, p. 8), om te leren lezen en schrijven. Aangezien u zelf ook benadrukt dat kinderen in Afghanistan sneller met school starten (CGVS, p. 8), is het uiterst vreemd dat men in Afghanistan pas vanaf de vierde graad zou starten met het leren lezen en schrijven. Dit zeker in het licht van uw effectieve leeftijd. Aangezien u pas anderhalf jaar voor uw vertrek in 2015 bent gestart met school, moet u toen al meerderjarig zijn geweest, waardoor de door u geschetste korte schoolcarrière uiterst ongeloofwaardig overkomt. In die context is het dan ook niet geloofwaardig dat u naast uw korte schoolloopbaan niets speciaals heeft gedaan, buiten het zitten bij uw broer in de bandencentrale (CGVS, p. 8). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw vooropgestelde leeftijd en aan uw korte schoolcarrière, mag van een volwassen man worden verwacht dat die meer over zijn dagelijkse taken, werkzaamheden en (over)leven in Afghanistan zou kunnen vertellen. Het is eveneens niet geloofwaardig dat een volwassen man in een overlevingscultuur als die in Afghanistan amper zou hoeven te werken. Zelfs wanneer u geconfronteerd bent met uw daadwerkelijke leeftijd en ongeloofwaardige schoolloopbaan, stelt u dat u eerlijk was over alles wat u heeft verteld (CGVS, p. 20).

Tot slot bent u zelfs niet éénduidig over de plaats waar u geboren bent, waardoor uw geloofwaardigheid over uw identiteit en profiel andermaal wordt ondermijnd. Zo verklaart u, zoals eerder reeds gemeld, bij uw inschrijving bij de DVZ dat u in Kortepa (Gor Tapa) bent geboren, de geboorteplaats die ook op uw taskara vermeld staat, maar wijzigt u, tijdens het invullen van uw 'verklaring DVZ', uw geboorteplaats naar het dorp Isa Khan, omdat u zich zogezegd aanvankelijk had vergist (verklaring DVZ, vraag 5). Naast het feit dat het totaal ongeloofwaardig is dat een volwassen jongeman zich vergist van geboorteplaats op een moment dat hij bij de officiële instanties een asielaanvraag indient, is het ook opmerkelijk dat u deze initiële vergissing tijdens uw gehoor op het CGVS beweert nooit te hebben gesproken over Kortepa (Gor Tapa) en de fout misschien te wijten is aan de tolk (CGVS, p. 3-4). Dat Gor Tapa eveneens op uw taskara staat als geboorteplaats, steekt u dan weer op uw vader (CGVS, p. 11). Het is duidelijk dat u het CGVS geen inzage wenst te bieden noch op uw leeftijd, noch op uw scholingsgraad of professionele loopbaan, noch op uw geboorteplaats. Eveneens werd er geen geloof gehecht aan het door u beweerde profiel van uw vader.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel van amper geschoolde minderjarige. (...) Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.(...)".

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker de nood aan subsidiaire bescherming niet aan.

Indien verzoeker daadwerkelijk nood zou hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet, kan worden verwacht dat er geen redenen bestaan voor verzoeker om de asielinstanties geen volledig en waarheidsgetrouw zicht te bieden op zijn persoonlijke omstandigheden.

Voor zover verzoeker, onder verwijzing naar de actuele landeninformatie die recent werd toegevoegd aan het administratief dossier, betoogt dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Kunduz de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt, gaat hij voorbij aan bovenstaande pertinente motivering in de bestreden beslissing. Zijn betoog is derhalve niet dienstig.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF